

Vrienden,

Paaspreek 2013 Paaswake

Nadat we de voorbije week de laatste dagen van Jezus hebben herdacht: zijn afscheid, zijn lijden en dood, en dat mochten doen in betekenisvolle en stemmige vieringen, zijn we vanavond hier voor de essentie van ons christelijk geloof. Pasen is inderdaad het grootste feest voor christenen.

De **tekens van leven**: *het licht van de Paaskaars* én het **water** van de doop, staan in ons midden. We hoorden hoe alles begon met God, het water en het licht en het vuur en de liefde, het begon met God. De vormelingen hebben dit scheppingsverhaal trouwens heel mooi vorm gegeven. We lazen ook het bijbelverhaal van de doortocht door het water van de zee, waardoor God zijn volk bevrijdde uit de slavernij van Egypte. Het Licht van de Paaskaars en het water dat we straks gaan wijden **verwijzen** ons naar het *nieuwe leven* waarin onze Heer Jezus Christus, is opgenomen, verwijzen naar Zijn **verrijzenis**. Elk jaar met Pasen denken we aan het gebeuren waarmee we werden opgenomen in die grote gemeenschap van mensen die in deze reddende en bevrijdende God, de God van leven, geloven door ons doopsel. Door dit doopsel werden we opgenomen in een nieuw leven: een leven met de verrezen Heer. Daarom hernieuwen we ook elk jaar met Pasen onze doopgeloften en spreken we uit dat we in Jezus' Geest willen leven.

Met Pasen vieren wij dat God de Heer Jezus die in zijn liefde voor Hem en voor de mensen ten einde is gegaan, heeft doen verrijzen. **Hij is** bij God, zijn Vader, in de volheid van het leven die we de hemel noemen. Maar hij is ook bij ons, waar zijn aanwezigheid vol is van zijn tekenen voor wie ze met een verlangend hart weet te herkennen. Hij is bij ons in het Galilea van onze dagen, **nl.** in de uitgestoken hand van een arme; in mensen die mekaar helpen, die delen, die troostend nabij zijn, die zieken opbeuren; in woorden van vergeving, in het woord van de H. Schrift, in het brood dat gebroken wordt. Daarin kun je de verrezen Heer aan het werk zien! Dan komt de gelovige zekerheid tot leven dat Hij de dood heeft overwonnen en dat, met Hem maar ook voor ons, een nieuwe wereld is begonnen. Misschien moeten ook wij, zoals in het begin de vrouwen die naar het graf gingen, daar door de boden van God, aan herinnerd worden.

De verrijzenis is levensbelangrijk voor het christelijk geloof. Zegt de apostel Paulus niet aan de Korintiërs: *'als Christus niet verrezen is, dan is uw geloof waardeloos'*. Dit belet echter niet dat de verrijzenis van Jezus Christus, moeilijk te doorgronden is en ook moeilijk te communiceren! De verrijzenis is immers geen feit dat je kan constateren! Niemand heeft de verrijzenis ooit gezien. Verrijzen uit de doden is een gebeuren aan de overkant van de dood.

Tòch hebben de leerlingen - dagen, weken of was het maanden later - op één of andere wijze ervaren dat Jezus verrezen is, dat Jezus leeft, en op een andere wijze – maar toch reëel - bij hen was en bleef.

Misschien kunnen we bij de verrijzenis niet bij, zoals dat het geval is bij de *horizon* waar een mens nooit helemaal bij komt, laat staan bij wat zich achter de horizon bevindt.

Het is zoals bij dat verhaaltje van een vader en zijn zoontje die aan het *strand* aan het wandelen waren en genoten van het mooie uitzicht, waarbij ze aan de einder, aan de horizon een prachtige zeilboot zagen die het uitzicht nog mooier maakt.

Na een tijdje was de boot echter verdwenen en het zoontje zegt: *'de boot is weg, waar is hij nu?'*

De vader antwoordt: *'Jongen, de boot is niet weg, maar wij zien hem niet meer. De horizon, jongen, daar kom je trouwens nooit helemaal bij. Wij hebben die boot uitgezwaaid; maar aan de andere kant zijn er mensen die hem nu gaan zien en die blij zijn om hem te verwelkomen'*.

Vrienden, het kan ontvullend zijn dat we het mysterie van de horizon niet begrijpen, maar de verrijzenis van Jezus - waarin we geloven - begrijpen, is zéker moeilijk.

In het evangelie van Lucas dat we zonet hebben beluisterd, hoorden we dat enkele vrouwen naar Jezus' graf gingen. Maar het graf was leeg. Ze vonden Jezus niet: het was uit het graf verdwenen, verdwenen achter de horizon. Op dat ogenblik ontmoeten ze plotseling 2 mannen in het wit. Wie zijn die? En wie verwacht in het diepste duister van het graf nog licht? Zo gebeurt het dikwijls in de bijbel: in het diepste donker, als de mens ten einde raad is, verschijnt plotseling een lichtende bode van God en komt er uitzicht, redding en nieuw leven.

Ik wil besluiten met jullie allen een 'Zalig Pasen' te wensen of met wat meer woorden: **'Dat Pasen je nieuw leven mag schenken dat de dood overwint.'** Alleluia!